

I. ÉVFOLYAM.

15. SZÁM.

1883.

YÉGVIDÉK.

PANCSOVA.

Vasárnap.

JULIUS 8.

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZMIVELŐDÉSI HETILAP.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési ár:

Egész évre 5 frt. Vidékre 5 frt. 50 kr.

Fél „ 2 „ 50 kr. „ 2 „ 75 „

Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Jabukai utca: 121.

Ide küldendők a lap szellemi és anyagi részét illető minden közlemények.

HIRDETÉSEK DIJJA:

Három hasábos petitsor 6 kr. Nyiltéri három hasábos petitsor 10 kr.

Bélyegdíj külön minden hirdetésért 30 kr.

Az 1885-ki Országos kiállítás.

Megmérhetlen az anyagi, de még sokkal mérhetlenebb a szellemi haszon, mely egy kiállítás létrejöttével mind a kiállítókra, mind a látogatókra hárul. A londoni, párisi, bécsi és egyéb világkiállítások a nemzetközi ipart és kereskedelmet fejlesztették: e részben tehát hazánk, mint másodrendű állam, csak mellérendelt szerepet viselt, s csak mellérendelt hasznot húzott.

Mennyivel fontosabb azonban hazánk ipari és kereskedelmi viszonyaira egy magyar, általános, országos kiállítás, mint aminő 1885-re tervezetik. Már a székesfehérvári kiállítás is mennyi okulást szerzett! Hát még, ha a mezőgazdaság, ipar, kereskedelem és közművelődés minden ága hazai productumokkal képviselve leszen.

A kiállításnak ezen általános jellege lehetővé teszi, hogy közigazdasági és közművelődési helyzetünk egész terjedelmében feltárassék. Élő képen feltüntethetjük e kiállításon az ipar relatív helyzetét és fejlődésének aránylagos fokozatát, egybehasonlítva a mezőgazdaság, valamint a művészet állapotával.

Az iparos, ki eddig a feldolgozásra szükseges nyersanyagokat nagyrészt külföldről vette, maga előtt fogja látni mindazon forrásokat, és pedig hazai forrásokat, melyekből ezentúl ebbeli igényeit kielégítheti. Ugyanígy a gazda, a kereskedő, a művész, a tudós!

A belföldi forgalom nagyobbodni fog. Magyarország kézmű- és gyáripara nagy len-

dületnek fog indulni. A technikai szakma megbecsülhetetlen okulást fog kapni. A hazai termelésnek állandó piacza leszen.

A kiállítás praktikus előnyeinek szempontjából az országos kiállítási bizottság imént közzétett felhívása helyesen hangsúlyozza, hogy kivált gyakorlati élet tárgyai küldessenek a kiállításra. Lehetnek tárgyak, melyek művészi kivitel szempontjából nagyon kiválóak, de az életben alig jönnek forgalomba. Az ilyen különlegességek nem képezhetik természetesen a kiállítás tárgyait.

A fentérintett felhívás egyuttal azon jogosult reményének ad kifejezést, hogy az ország vagyonosabb osztályai iparkodni fognak a hazai iparosoknál oly megrendeléseket tenni, melyek egyrészt a kiállításnak díszítésére szolgálnak, másrészt az iparosoknak alkalmat szolgáltatnak versenyképességük kimutatására.

Pancsova városa iparképesség tekintetében nem a legutolsó helyt foglalja el az országban. Összehasonlítva más hasonló nagyságú városokkal, bátran mondhatjuk, hogy forgalmunk, kereskedésünk, iparunk az adott viszonyokhoz képest kielégítő. Ámde kereskedőink és iparosaink eddigelé cikkeiket és nyers anyagaikat jobbra Bécsből szereztek. Nem is vehetjük rossz néven; hisz nem ismerték hazai iparforrásainkat, és igen gyakran olcsóbb áron kapták cikkeiket messzebb vidékekről! Látogassák tehát ezek mentől nagyobb számmal a kiállítást, küldjék el mennél többen iparcikkeiket, s meg fognak győződni róla, hogy hazai productumaink, ha

tudjuk a forrást, semmivel sem állanak hátrább sem ár, sem minőség dolgában a külföldénél!

B. Kemény Gábor közmunka és közlekedésügyi miniszter Ó excellenciája f. hó. 9-kén városunkba érkezik. Ez alkalomból f. hó. 6-kán délután 5 órakor Christian Antal polgármester úr elnöklete alatt egy számos előkelő polgárból álló ülés a fogadtatás módzatai felett tanácskozott. Az értekezlet, melyet néhány percze Gromon Dezső kormánybiztos úr is jelenlétével megfigyelt, abban állapodott meg, hogy minden hivatalos fogadtatás mellőztetvén (így kívánja a miniszter úr) mind azok, kik tiszteletüket óhajtják tenni, f. hó. 9-kén este 1/8 órakor a cs. kir. szab. Dunagőzhajózási társulat ügynökségi épületében gyülekezzenek. Innen indulás 8-kor a helyi gőzös állomási helyére. Az összegyűlték a vesztgári épületnél fogják bevárni a 10-kor érkezendő miniszter urat.

Mínt hogy a pancsova-kubini ármentesítő és belvízszabályzó társulat pénzügyei oly helyzetbe jutottak, hogy az egész nagyszerű mű mielőbb történendő létrejötté kétségessé válhatott volna, az m. kir. közmunka és közlekedésügyi miniszter az aldunai VI. és VII. öblözetben fekvő ármentesített állami birtokok betelepítésére kinevezett kormánybiztos urat, Gromon Dezsőt, egyuttal a nevezett társulatra is kiterjedő hatáskörrel és rendelkezési joggal ruházta fel. **Vizkelety Gusztáv** tiszt. szolgál-

ideges félelem szállotta meg, ha elgondolta, hogy őt is könnyen elvesztheti.

„Óh uram“ mondá, szomorúan lehorgasztva fejét „csakugyan igen szomorú eset volt az, amely engem idehozott.“ S mintha évek óta ismerné vendégét, el kezdte mondani, hogy mikép értesült Jasmin Jakab haláláról, s mikép határozta el magát jelenlegi szállásának kibérlésére. „Szegény fiú“ tevé hozzá könnyes szemmel, „Én voltan neki is táncmestere! — Szegény Jakab! De van még remény,“ mondá biztatólag „igen, uram, van még remény: Legros üsém azt állítja, hogy nem birna már ráismerni, de én megismerném száz közül. Meg én! Most is itt van a lelkemben, — magas, megtermett fiatal ember; magasabb és fiatalabb önnél, uram; markos egy legény; haja barnább, mint az öné; pirosabb is volt az arca neki. Óh, tustént rája ismernék!“

„Jó“ mondá az idegen kissé gúnyosan „de ha az ön unokaöccse életben van, mi lesz az ön vagyonából?“

„Éjh uram, ki gondol arra“ felelt férfiasan Jasmin „a vagyon az ő vagyona, nem az enyém. Őszintén mondva, erősen bánom, hogy csak valaha is hallottam valamit kimúltáról; nem lett volna annyi sok kellemetlenségem. Sokkal szivesebben venném jó egészsége biztos hírét. De hát legyen elég ebből ennyi. Ugy hiszem, mesterségemet illető ügyekről szándékozott ön beszélni vélem: feltevéim igen igen szerények.“ tevé hozzá, behizelgő mosolylyal.

Az idegen látszólag zavarban volt. „Persze,

Szépirodalmi csarnok.

N ö m h ö z !

Nézz rám, nézz rám, édes kincsem,
Fordítsd felém arcodat,
Eszem azt a cukorédes,
Piczi piros ajakad.

Jűj közlebb, ulj ölembe,
A térdemre ulj ide;
Hajtsd ide szép firtös fejed,
Hajtsd a szivem fölibe.

Igy ni kincsem, gyöngyvirágom,
Rejtőzz el az ölemben,
Igy azt hiszem, hogy egészen
Benne vagy a szivemben!

Add ide csak, add ide csak,
Azt a piczi ajakad,
Had érezem, had élvezem
Boldogító esókadat.

Jaj! ha mostan örömemben
Meghasadna a szivem:
Érzem, könnyebb, szebb halálom
Nem lehetne sohasem!

Beöthy Imre.

A kis táncmester.

Kavanagh Juliától.

Angolból Fináczy Ernő.

(Folyt.)

„Jasmin úrhoz van szerencsém, nemde?“ jegyzé meg az idegen a lehető legnagyobb méltósággal.

Jasmin meghajtotta magát.

„Ha jól tudom, ön táncmester?“

„Szolgálatjára“ válaszolt Jasmin: „de ha hivatalos dolgokról beszélünk, engedje meg —“ És egy illő taglejtéssel értésére adta vendégének, hogy szeretni kijönni.

„Természetesen!“ kiáltott fel az idegen.

A táncmester tehát a szó igaz értelmében belépett, művészi gráciával és mozgékonyággal forgatva esetlen lábait; s mínt hogy most már öltözetével is elkészült, valóban igen méltóságos külsőt mutatott.

Az idegen még csak meg sem mochezantá ajkát, s mikor Jasmin helyet foglalt, felvette a beszéd fonalát, mínt ha mi sem történt volna. Nehány megjegyzés után hirtelen azt kérdezte „Nem a St. Denis utczában lakott ön ezelt?“ Jasmin igenlő válaszára az idegen szárazon kifejezte, hogy azt nagyon rosszul tevé, hogy azt a vidéket elhagyta. Ez a titokzatos beszéd aztán arra a következtetésre vitte a táncmestert, hogy vendége is ott lakik; a kérdések természetéhez képest jövendő növendékét gyanította az idegenben, — de már előre is

bíró úr pedig „Hertelendyfalva és Nagygyörgyfalva területére a helyi közigazgatási teendők teljesítésére szolgabírói hatáskörrel” ruháztatott fel.

A nagybeeskerek-panesovai vasút építése céljából alakult megyei albizottságba következők választották be: Radoszavljevics Dragutin panesovai szolgabíró, Iszakovics Milan, antalfalvai szolgabíró, Dániel Ernő és Thurn-Taxis herceg. Az albizottság elnökévé Radoszavljevics úr választott. Az albizottságban képviselve vannak a következő érdekelt községek: Écska, Orlovat, Botos, Szakula, Baranda, Oppova, Jarkovác, Szeferin, Tomazevác, Idvor, Glogon, Jabuka, Ujfalva, Ferencfalva, Zrepaja, Debeljácsa, Antalfalva, és Uzdin.

Csángó szomszédaink nagy része elég kedvező feltételek mellett a r a t ó k u l s z e g ő d ö t t T o r o n t á l é s r é s z b e n C s o n g r á d m e g y é k b e.

A budapesti csángó egyesület igazgatósága megkereste Budapest főváros polgármesterét, mint a fővárosi törvényhatóság tisztviselőjét, hogy keleti testvéreink letelepítése ügyében legyen segítségére.

Elmondja az átirat, hogy a beszállított csángók az elzúllás veszedelmének vannak kitéve s fölkéri a polgármestert, szólíttassa fel a nagyobb birtokosokat és gyárakat arra, hogy csángókat munkásokul fogadjanak fel. A fővárosi tanács ez átiratot azzal az utasítással adta ki az előljáróságoknak, hogy saját hatáskörükben hassanak oda, hogy a területükön levő gyárak tulajdonosai minél több csángót alkalmazzanak. Az eredmény elég sajnosan csak szorványosan mutatkozik. Az V. kerületből eddig Linzer Károly és fiai, Grünwald és társai és Riesz testvérek czég ígérték meg, hogy 20—20 embernek azonnal adnak munkát. Remélhető, hogy a követésre méltó példa vonzani fog.

Az uzsora törvény^{*)}

M. F-től.

I.

Életbe lépett az 1883 évi XXV t. cz., az ugynevezett uzsora törvény, — mely nagy fontosságánál fogva megérdemli a vele való tüzetesebb foglalkozást.

Ugy mit minden más törvény, ez is a gyakorlatban hiányokat fog felmutatni és

*) A t. szerzővel nem érthetünk egyet mindenben. Igen szívesen vennők, ha ez érdekes kérdéshez mentől többen hozzászólnának.

persze, — de — megvallva az igazat — tovább nem folytatta.

Jasmin épen azon tűnődött, hogy mit jelent sen ez, mikor a dolgozó-szoba megnyílt és Legros úr fenséges lépteivel besétált. Nem ügyelve az idegenre, ki megjelenésekor szerényen elvonult a szoba másik végére, boszúsan felkiáltott: „Jól van uram, végre elégtételt kaptam; tudok mindent. Igen, uram,“ folytató büszkén „tudakozódtam a dolog felől s tényleg azt hallottam, hogy Jasmin Jakab, jobban mondva egy szemfényvesztő, boldogult és tölem annyira tisztelt rokonomnak nevét vette fel; s hogy ezt az egyént ma reggel látták, amint a St. Denis utczában önnök hollétét tudakolta!“

„Hála legyen Istennek!“ kiáltott hévvel a tánczmester.

„Él tehát, egészséges tehát! Bourreuxnek mégis igaza volt.“

„Uram,“ mondá Legros, megvető tekintettel „ön bolond, nyomorult örvöngő; ha rajtam állna, egyenesen a tébolyodottak házába küldeném. Ha nem volna ön oly vak és együgyű, bebizonyíthatnám önnök oly világosan, mint kétszer kettő négy, hogy Bourreux úr belátása nem volt egyéb mint boldogult unokaöcsém jellemén ejtett, alávaló rágalom: hisz az csakugyan durva tréfa, öt mindjárt halálhíre után két héttel tényleg az élők közé sorozni! Hol az az újság?“

Mialatt Legros szeme ide s tova tévedt a szobában, fűrkészve az újságot, véletlenül az idegenen akadt, aki szeméit merően rászegeszte. E

az illető köröknek lesz feladata azokat kipótolni; nekünk pedig a törvény előtt meg kell hajolnunk, amit annál szívesebben tesszünk, mert ezen törvény egy majdnem általános óhajnak felel meg.

Meg vagyok győződve, hogy a szóban forgó törvény, ha hiányos is, az uzsorát a legkisebb térére fogja szorítani; a czél el lesz érve, és azért a hiányok felderítését nem akarom feladatommá tenni, majd felderíti azokat a gyakorlat. Amint azonban már most is monhatok, hogy ezen törvénynek legközelebbi következménye ugyan az lesz, hogy az uzsorások félve a törvény súlyától uzsora ügyleteikkel felhagynak, a mint azonban idővel a gyakorlatban a törvény hiányai mutatkozni fognak, a szerint fognak az uzsorások is megint kibuvót találni.

Ezuttal a törvénynek eskücsök egy főhiányára akarok utalni; egyszerűen annak az itteni viszonyok szempontjából miként leendő helyes alkalmazására szorítkozni.

A törvénynek főhiánya nézetem szerint az, hogy az uzsora vétség megbírálását nem bizza e s k ü d t s z é k r e.

A bíróságok a felhozott bizonyítékok mérlegelése alapján nyert s z a b a d m e g g y ő z ő d é s ü k szerint határoznak.

Ezen meggyőződést pedig inkább szerezheti meg magának az esküdtszék, mert ennek tagjai egynesen a népből valók: ezek jobban ismerik a viszonyokat, mint a törvényt tudó bírák. Az esküdtszék inkább élvezi a közbizalmat mint emez a memyiben annak ítéletét a nép ítéletének tekintik; minden bírói hatalom üdvös hatásának első lényegesebb feltétele pedig a közbizalom!

Ha el ismerem, hogy az esküdtszékek alkalmazása általánosságban azért is mellőzendő, mert nehézségeket okoz a tény és jogkérdések elkülönítése, mégis meggyőződésem, hogy ezen kifogást az uzsora törvény egészen kizárja; mert az ezen törvény alapján ítélő bíróságok, az uzsora tényálladéknak megállapításánál, a törvénynek a bizonyítékok teljességére vonatkozó intézkedéseivel kötvé nincsenek, és mert miután az elbírálás csak benső lelkiismeretes meggyőződés szerint történik, a törvénytudás nem főkelléke az uzsora fölötti bíráskodásnak. Az iránt, valjon bizonyos eselekedet, melynek megbírálása a bíró belátására van bízva és a melynek fogalma a törvényben szabatosan meghatározva nincsen, a törvény által a büntettek közé sorozandó e, az esküdtszék ítélő képessége nem vonható kétségbe, miután világos, hogy senki oly tettért, melynek bűnösségét nem ismeré, büntetés alá nem vonat-

tekintetre Legros meghökken s elsápadt; de hirtelen visszanyervén lélekjelenlétét, keresztbe vetette két karját a mellén s megvető hangon felkiáltott. „Ah, nagyon jó, uram! Tudom, hogy ön azt fogja mondani, ön az a Jasmin Jakab, s hogy én megismerem önt! Téved, uram! Ezt én nem fogom tenni: én ömre nem ismerem rá.“

„Jakab!“ kiáltott Jasmin, esodálata tétőpontján egy székre rogyva.

„Óh!“ jegyzé még gúnyosan Legros: „Még utoljára ön fog ráismerni: nagyon jól van, uram. De van rá tanúm, jegyezze meg, van tanúm, ki nek jelenlétében ön azt mondta, hogy rá fog ismerni! Világos tehát, hogy az egész dolog előre meg volt állapítva.“

„Jakab, Jakab! hát csakugyan ön az?“ kiáltott fel a tánczmester, nem is hederítve Legrosra.

Jasmin Jakab — mert az idegen látogatott nem volt senki más — feleletlenül csak mosolygott s meleg kézzorítást váltott rokonával. Jasmin Polydore, nyíltszívűsége daczára, némileg a forma embere volt; s bár szeme könybe merült, mikor sokáig távolvolt rokonának megváltozott, napbarnította arcára bámult, mégis elég komolysággal ölelte át, s régi francia szokásra jobb orezáját is, meg a balt is, megcsókolta. E szokás, nagyon ritkán ugyan, de itt-ott mégis fenn tartotta magát a köznép és alsó osztályokban, és a régi szabás embe-
reinek.

(Vége köv.)

hatik és így kijelenteni, hogy tettek vétkecségéről csak tudós bírák ítéhetnek, nem volna egyéb azon beismerésnél, hogy mindazok, kiket a törvény büntető keze sújt, oly tettekért szenvedik a büntetést, melyeket csak a tudós bíró és nem ők ismerének büntetteknek.

És azért bátran mondhatom, hogy ezen törvény, mert a bírói belátás és meggyőződés igen tág kört enged az ítélőszéknek, leginkább fogja mutatni, mily hasznos és előnyös volna az esküdtszéki intézményt nálunk is minél nagyobb mérvben meghonosítani.

Ezen század eleje óta Európa népei egymás után az esküdtszéki intézmény belőzatala által iparkodnak igazságszolgáltatásait javítani. Az esküdtszéki intézményt mindnyájan, a legkülönbözőbb történelmi multtal és egymástól legeltérőbb jogrendszerrel bíró nemzetek, egyik mint a másik, jónak, üdvösnek, sajátlagos viszonyaikhoz alkalmazhatónak találták, a nélkül, hogy több évtized tapasztalatai után csak egy is megbánta volna e reformot.

S csupán hazánk lenne t á r s a d a l m i l a g é s e r k ö l e s i l e g o l y hátramaradt, hogy azt ez intézményre méltatlannak kelljen bélyegezni? Nem, — Magyarország népe ily kemény ítéletet nem érdemel.

A nemzet természeti hajlamai jók, a népben a sok rendszerváltozás daczára él még elég jogérzet, hogy reá az esküdtszéki intézményt építeni s a keblekben az igazságszeretet és törvénytisztélet szunnyadó szikráit lobogó tüzzé ébreszteni lehessen. Ha az austriai örökös tartományok, kik az alkotmányosságot tőlünk tanulták el, különféle — a műveltség különböző fokán álló, többféle nyelveket beszélő — nemzetiségekkel, méltónak jelentették ki magukat ezen kétségte-
lenül csak civilizált nemzeteknek való intézményre, ha Oroszország műveletlen népei kezeiben nem tartja veszélyeztetve az állam érdekeit, ha Olaszország hírhedt személy- és vagyonbiztonsága daczára, nem félt a polgárok kezeibe letenni a büntető igazságszolgáltatás fontos jogát: akkor Magyarországot csak az nyilváníthatja fejletlennek és érdemtelenné ez intézményre, ki e nemzet ellensége s Európa előtt meggyalázni, népeit ázsiai hordáknak feltüntetni akarja. (!? Szerk.)

Ha tehát a törvényhozás célját, a társadalom szűkölködő, könnyelmű és tapasztalatlan tagjait a vagyonkapzsi szivtelen emberek ellen védeni — tökéletesen elérni akarjuk, akkor erre esküdtszék lett volna a legnagyobb garancia!

(Vége köv.)

Reggeli séta.

Szeretem a reggelt, mikor a jegenyék sudarára Legelőbb esik a születő nap arany sugára.

Arany.

Már-már derengeni kezd a hajnal, a nagy téren pedig megindult a sűrűs-forgás (ha ugyan annak lehet nevezni). A zöldesárusok lassankint elhelyezkednek időmarczongolta esernyők alatt évek óta már kiszabott helyeiken; s a kávéfőző teli torokból fújdolgálja a parazsat a tejes-üst alatt s nekiperült arccal várja az éhező jövevényt, hogy szolgálatkészségét neki bemutathassa s pár krajczár fejében tisztos reggelit nyújthasson át.

Ime népkonyhánk, pár év óta gyakorolt első phazisa!

Kétszer egyhéten pedig, midőn ugyanis heti vásárt tartunk, magyar zamatu alföldi városaink módjára el-eltéved piacunkra a „laczikonyha“ is, fehér sátra alatt sítógetve a már messziről érezhető, csábító szagu czigánypesenyéjét, mit ugyan egyes lézengő atyafiak is nem megvetendő étvágyal tudnak elfalatozni.

Tovább haladva — mert hisz sétára indultam — láthatni, hogy eregetik le egyes ablakokon a redőket — mert hisz reggel van. Igen ám, de a szegény ember akkor már régóta munkához fogott. — Lám, amott is a piac felé tart egy agy, kenyérrrel megrakott kétkerekű taligájával, pedig szegény csakugyan már annyit dolgozott, hogy méltán megérdemelne a sorsnak azon kedvezményét, hogy tovább pihenhessen, és ne legyen kényszerülve már napfelkölte előtt talpon leülni és ugyanis kevéskeresetű fizetéshez fogni.

A nap még nem jött fel teljesen, de már kiterjeszté maga előtt bíborpalástját s én akaratom ellenére gyorsítom lépteim a tekervényes ut-

Páncsovai Értesítők.

A páncsovai állami reálgymnasiaium értesítője. Közvetési Tordai György.

Városunk e közművelődési és magyarsági tekintetben oly fontos intézetének működése a lefolyt tanévben is oly sikeres volt, hogy bár igen kis anyag felett rendelkezett, hazánk bárminő más középiskolájával bátran kiállja a versenyt, és a kényesebb kritika igényeinek is megfelel. A szépen kiállított értesítőt Wigaand János tanárnak magas értekezése Arany Jánosról nyitja meg, melyet mult számunk füzetében hoztunk. A tanártestület, beleszámítva a hitoktatókat és rendkívüli tárgyak tanárait 20 tagból állott. Az irodalmi működésnek, melyet a tanártestület kifejtett, nagyjából lapunk élvezte termékeit, amit e helyt is hálaosan elismerünk. Egy futólagos áttekintés a végzett tananyag felett bárkit is meggyőzhet arról, hogy a tanítás, híven a modern pedagógia legújabb vívmányaihoz, megfelelt a jogos kívánalmaknak. Az intézet buzgó igazgatójának jelentéséből is kitűnik, hogy az intézet egyik főcéljának, a megmagyarosodásnak mily lelkiismeretesen törekedett eleget tenni. A tanév az I. osztályt kivéve (hol segédnyelv a német) az intézet minden osztályában kizárólag magyar volt. „Az intézet megmagyarosodása a tehát, a helyi viszonyoknak és a jogosult követelményeknek megfelelőleg immár bevezetett tény.” Kiválólag illusztrálja ez örvedetes eredményt az ifjúsági önképző kör szorgalmas és sikeres működése, nemkülönben az ifjúsági könyvtár aránylag nagy forgalma. Beiratkozott az év elején 114 (sajnos, csak emyly!) osztályoztatott 96. A bukottak száma 24, azaz 25%. Az ifjúság fegyelmű állapota teljesen kielégítő volt.

Értesítő a páncsovai állami reálgymnasiaium polgári fitanodáról, a m. kir. állami elemi fiúiskolára vonatkozó függelékkel. Közli Martin Imre.

E derék tanítvány is, bár nem oly határozott eredménnyel, de mégis elismerésre méltó igyekezettel törekedett a magyarsodás célját elérni. A tananyag kimutatásáról, nemkülönben a használt tankönyvekről alkalomlag bővebben öhajtunk szólni. A buzgó és társadalmi téren is (Arany-ünnepe) igyekező tanártestület 12 tagból állott. Beiratott 84 tanuló. Év végén volt 37. Előmenetel szerént 40 haladó, 33 ismétlő (ezek közül 22 javító vizsgálatra boesáttatik). Mint nevezetes és elismerésre méltó momentum szerepelhet e tanítvány történetében a kebelében megalakult ifjúsági önképző kör.

Az elemi fiúiskolában, követett módszerről, eljárásról, szóval az intézet egész beléletről, fájdalom, igen keveset tudunk meg. Összesen beiratott 262. Legalább egy kis statisztikai táblázat nem ártott volna!

A magy. kir. állami elemi leányiskola hatodik értesítője. Közli Martin Imre.

Hatodik értesítő csak, s már is oly szép az eredmény, melyet az intézet körültekintő igazgatója regisztrálhat. Valóban, akár az előadott tananyagról szóló jelentést nézzük, akár pedig az előmenetelt tekintjük, örömmel el kell ismernünk, hogy az intézet összes tagjai a nagy ezélt, magyar érzelmet, képzett anyákat nevelni, kezli megközelíteni. Elismerés illeti külön a női kézimunka és háziipar tanítónőjét, kinek jelentéséből látjuk, hogy a nő igazi hivatását szem előtt tartva, minden irány-

cákon keresztül, mire aztán mihamar meglátom városunk gyöngyét, a népkertet, zöld tömegében. De ekkor a nap már nyári pompájában tűnt fel, s én belépek a népkert kapuján, miután egy szerb és német nyelven írt tilalomtábla arra figyelmeztet, hogy semmit meg ne rongáljak, s az éneklő madarak fészket ne bántsam.

De ki is lehetne oly szívtelen, hogy az oly kellemes árnyékot vető fák egyikét is még a legkisebb sértéssel is bántalmazná? mert hiszen azon hely, a hova most belépek, szintén csak templom, a hol leginkább van okunk a mindenható bölcsen intézkedő kezeit áldani s remek alkotásait bámulni; a hol minden egyes fa, minden egyes cserje a természet e templomában egy szentély, melyet mint Isten áldását imádnunk kell.

Ki volna oly vadtermészetű, hogy a padokat, melyeken tán annyiszor pihentető ki fáradt tagjait, egy otromba bicsakkal, vagy más módon eléktelenítene? — Fájdalom, vannak azért!

Azért lépek be én oly jámbor áhitattal e zöld ligetbe, fogadtatva a kedves légi lakók esiesergő szózata által.

A nap fénylő sugarai ekkor már bearanyozták a fák koronáit, a hol mohón szívják fel apró nyelvcskéikkel az ezüst harmateseppeket. Én közelédek kedvencek tartózkodási helyemre, mely főleg egy hatalmas fa borítja védő lombjait s a hova semminemű zaj el nem hatol, ha csak egy zúgó bogár el nem surran mellettem, vagy egy vakmerő madárka nem száll le közelembé, hogy csiripelésével zavarja meg a csendet. Igen, ez a hely nekem, igen kedves és ezt igyekszem fölkeresni reggeli sétám alkalmával, hogy e magánban, a hova a városi élet zaja (?) el nem hatol, gyönyörködjem a természet ezer szépségein.

De ezen méla esend nem tart igen sokáig, mert ime egy tompa mormogás válik hallhatóvá, mely mindinkább közeledve e hangokat küldi fü-

ban fejleszteni iparkodott a leányok házas érzékét. A tantestület 14 tagból állott. Beiratott 213. Év végén maradt 190. Előmenetel szerént kitűnő: 19; jeles: 30; I. rendű: 86; II. rendű 55. Nem hangsúlyozhatjuk eléggé ez intézet rendkívüli fontosságát városunk megmagyarosodására nézve: mert egy magyar érzületű anya többet tehet a magyar állameszme szolgálatában, mint sok egyéb!

F.

Heti szemle.

A tiszai eszlári drámának második felvonása, a hullacsempészlet foglalkoztatja a sajtót, közvéleményt. A tanúk vallomásai itt is elentmondók. Szembesítés se használ. A védők és a vádlók legfurfangosabb kérdései sem fognak ki a sok ideig húzódo ügy rejtélyességén. S e közben a messze Angliában az ottani zsidószerkezet elhatározza, hogy ha a vádlottak felmentetnek, felelősségre fognak vonatni a vádlók! Fogadtatlan prókátorokat nem szívesen látunk: elvégezzük magyar zsidóinkkal a dolgot magunk. — De hogy végezzük majd a kholerával, ha elhagyja esetleg Egyiptom földjét és átszívárogo hozzánk a continensre, át hazánkba? Kellemetlen, halálos vendég volna mindenkép, kinek garázdálkodásától óvjon meg bennünket a magyarok istene!

Öfelsége beutazza örökös, német tartományait. Nagy ünnepelességgel várják elérkeztét a stájerok, a dynastia e mindéig oly hű és odaadó támogatói. Meg fog örülni a király atyai szíve, ha tapasztalja az osztatlan és csak néhány chauvinistától megzavart lelkesedést, a szeretetet, a ragaszkodást, melylyel koronás személyt környezik.

De amíg a Felső élvezi népei boldogságának látható jeleit, egy másik királyi vérből való trónkövetelő, Chambord gróf halálának híre járja be a világot. Fényes és egykoron hatalmas háznak utolsó ivadéka, fátyolozott szemmel tekintet vissza családjára multjára, melynek fénye és díszsége vele együtt sirba fog szállni.

Kevés most az événement. — ebben a holt évadban. Ha csak egy kis Istóczy-féle végtárgyalás, vagy Bolgár felmentése, vagy épen a nevezetes Sakter-tragédia nem volna, biz' Isten, nekünk szegény zsurnalistáknak ugyancsak meggyűlnék a bajunk mivel tölteni meg ezeket a rengeteg hosszú és oly tömördek betűt elnyelők hasábot! „A kingsdom for a — news!”

Y.

HELYI HIREK.

* **Minister Pancsován.** B. Kemény Gábor közmunka-és közlekedésügyi minister ő nagyméltósága, e hó 9-kén érkezik Pancsovára az új telepes községeket, valamint a töltésmunkálatokat megtekinteni. Az úti program a következő: Julius 8-kán déli 1 ó. 52 p. vasúton külön vonattal

leimhez: „a szén három alakban fordul elő a természetben, n. m. gyémánt, gráfit és alaktalan szén, mely utóbbi igen nagy telepekben található.” A vidám madárka, mely előttem folyton ugrándozott, most e magolás hallatára hirtelen felröpült, s csak féloldalt tekintget egy távoli padról a háborgatójára. Biz ez egy magoló reáltanuló volt, ki neki eresztett kantárszárral vágat végig az évenáti tanultakon.

Ugy látszik a háborgatás most mindvégig tart, mert amott ismét közelednek feltűrt ingujsu kapával, ásóval ellátott egyéniségek, kik kétségkívül derék földmiveseink, a kiket néhány lépésnyire ismét női személyek követnek kapával vállukon s karjaikon kosár élelmi szerekkel avagy egy korsó friss ivóvízzel.

Sietős a dolguk, azért haladnak oly szaporán; — de hogyné, mikor a nap már felkelt, melynek csak első sugarainál kellemes a munka: később ugy is nyomasztóvá válik.

Lám amott a cserjék mögül ismét kidugja fejét egy szellemóriás — egy gymnázista, folyton hajtogatva: „amo, amas, amat, amamus, amatis, amant...” stb. mire aztán egy másik nebulo ellonkező irányból ezzel válaszol:

„Napoleon soh'sem szerette a lassú működést, sőt egyik fölönnye mindig abban állt, hogy gyorsan operált...”

Tehát exakt és nyelvtudományok minden nemének zürzavarát rejtik magokban a népkert bokrai ez idő tájt, mi alatt a ragyogó nap mindinkább magasabbra emelkedve és sugarait annál inkább átlóvelve a sűrű lombzaton mintegy megvilágítani öhajítja a gyötört üstököket, hogy, midőn a szükség kívánja, kiállják a sarat.

Én pedig ekkor futok kedves helyemről s egy hátravetett pillantással veszek búcsút.

De az elhagyott padnak nem soká kell vární, mert lassu léptekkel közeledik két görnyedt ag-

Szabadkái. Érkezés este 8 körül. Julius 9-én Reggel vasúton külön vonattal Ujvidékre, innen kocsin Csertanovézére és vissza Ujvidékre. Ugyanaz nap 5 órakor este gőzhajón Pancsovára. Érkezés este 10 óra. Julius 10-én: Megszemlélése a páncsovai védőtöltés - építkezési munkálatoknak; azután gőzhajón megszemlélése a Tisza torkolatának. Tiszán fel Elemérig. Julius 11: Elemértől Zentáig hajón. Megszemlélése a tiszai töltéseknek és átmetszéseknek. Julius 12-én: Zentáról hajón Szegedig. Megszemlélése az átmetszéseknek és töltéseknek. A délutáni vonattal visszautazás Budapestre.

* **Gromon Dezső** az újonnan kinevezett teljhatalmú kormánybiztos f. hó 4-kén városunkba érkezett.

* **Hergloz Antal**, törvényszéktünk elnöke, élye a törvény engedélyezte törvénykezési szünetével, üdülés céljából hosszabb időre az ostende-i tengeri fürdőbe utazott.

* **Wigaand János**, lapunk érdemes szerkesztője, néhány hétre elutazott. Kívánjuk, hogy nem épen irigyelendő, súlyos szerkesztői teendőit jól kipihenve, üdült munkakedvvel és szokott erélyével térjen vissza körünkbe.

* **Városházunk** épület legközelebb gyökerez tatarozásnak fog alávetettni. A munkálatokat Radivojevics Lukács építőmester nyerte el az árveréskor.

* **Nehány díjnoki állomás** van betöltendő a páncsova- kubini ármentesítő és belvizes szabályozó társulatnál. Olyanok, kik ezen állások egyikét elnyerni öhajtják, ebbeli szándékukat, úgy szintén minősítvényüket Petrikovics Róbert társulati igazgatónál jelentsék be.

* **Kinevezés:** Az igazságügyminister Hara y Sándor páncsovai kir. törvényszéki díjnokot a perlaszi kir. járásbírószághoz irnokká kinevezte.

* **Hertelendyfalva** az új telepes község épít, szépül. Jelenleg a magyar állami iskolát építik, melyhez a község 2000 forintot és 150000 tglát szolgáltatott. Az iskolának lesz 1 tanítója és 1 tanítónője.

* **Utcáink elnevezése** képezte tárgyat a f. hó. 3-kán és 5-kén tartott bizottsági üléseknek. Az utcák elnevezésére kiküldött bizottság tagjai: Haiser Károly, Graff V. H., Tordai György, Martin Imre, Bachman Ferencz, Wittigschlager Károly és Pflug Gyula. Az eddigi megállapodás szerént (mely azonban még változhatik) a három városrész ezentúl is megtartja határvonalait és elnevezéseit, minthogy azokat a történelmi fejlődés eredményezte. Az egyes falvak felé vezető utak nevei (pl. Jabukai ut) szintén megmaradnak.

* **Nagy Jakab** tilinkoművész jul. 1-én tartá meg a Nap-ban előrehirdetett hangversenyét. Ismerjük mindnyájan az egyszerű, igénytelen külsejű hangszert, melynek elandalító csásbzavai Nagy Jakab keze ügyében valóságos szirenhangokká változtak. A szózat, a maga keresetlen, de lélekemelő nagyságában mi szívhez szólón jött a Nagy mester tájáról, a lengyel melódiák mi mély rokonszenvet kelteettek a szerencsétlen nemzet iránt. Hát még a Reptilj fecském fájós-édes szava! Szívünkbe lopódzott a honvágy édes magyar alföldünk felé, melynek hullámzó kalásztengerén e dal oly szépen, oly bájosan hangzik. A magyar népdalok, a margitszigeti csalogány dalok mind egytől egyik igazi, ritka műélvezetet nyújtottak. Funke ur szabatos és pontos kísérete, nemkülönben Randl ur kellemes szólója tökéletesre egészítették ki az

gastyán, kiki saját botjára támaszkodva. Őket is talán a város zsibaja üz ki a szabad természetbe; vagy pedig, — mi talán a legvalóbbszintű, — az agkor keres enyhülést. Nagyon jól érezhetik magukat e helyen, mert hisz nem csekély fáradságra kerül a kísértálás ily gyenge tagoknak.

De oh, mily áldás most a pad, melyen kipi-henhetnek s melyen el-el panaszkodják egymásnak bajaikat!

Ugy-e bár Önnek is podagrácsak a lábai, ugy mit nekem?

Az nem volna még oly nagy baj, de igen is lépdaganatom van, s ezért kell annyira öriznem szobámat, csak néha-néha téve egy kis kirándulást ide a népkertbe, csak is nagyon szép időben. Ekkor egy sóhaj hallatszik, s a méla esend ismét beáll egyidőre. Mindkét öreg elmerengve, nyugodtan viseli az élet terhét. És ekkor hangzik el a közeli fáról egy harkály egyhangú kopácsolása, mint ha már a jövődöbeli lakásait készítené e két öregnek.

Ezután egy vártatra siri esend áll be, de ime, megjelen egy másik fán az ének- király — a csalogány és hallatja bájos énekét, mi az öregek kedélyére is oly vidám benyomást gyakorol, hogy minden földi gondot, kint elfeledve teljes odaadással hallgatják a gyönyörű énekest, mialatt egy másik fáról az ácsmester híven ütögeti az accordot.

Ilyen itt az élet a reggeli órákban, melyet én egy séta alkalmával észlelek a népkertben.

De már ekkor a nap jóval előrehaladott pályáján, a népkert kezd lassankint népesedni. (ha ugyan kezd) s én, üdült kebellet, és gyors léptekkel kifelé haladok a fúton, hogy léptemet, már nagyon is gyorsítva, hazafelé irányozzam, mert azt így kívánja a kötelezettség, és mert általában mindenben „röndnek kell lenni.”

S. J.

est összes sikerét. Sajnálni lehet, hogy művésztünk a maga előadását, mely az európai kontinens minden részében osztatlan elismerésben részesült, aránylag kevés hallgató előtt tarthatta csak.

* **A vadászegyesület** f. hó 4-kén rendkívüli ülést tartott, melyen az eddigi buzgó elnök Vizkelety Gusztáv úr, ki új hatáskörénél fogva rendkívül el lesz foglalva, lemondását beadta. Az egyesület tagjai, kiknek öszinte bizalmát bírja Vizkelety úr, megkérték szeretett elnöküket, hogy lemondását vonja vissza.

* **Duba szinigazgató** ismét eljött derék társulatával városunkba, jelölve annak, hogy a multkorai eredménnyel mind 6, mind a közönség meg volt elégedve. Első előadásul Berg egy bohózatát választá: „Egy divatos személy.” A szereplők jól megállták helyüket.

* **Derék tűzoltóink** vasarnap, e hó el-sején tartották mutatvány gyakorlatikat a régi vesztegépület udvarában. Először rendgyakorlatok végeztek, utóbb egy jelzett égés körül előforduló összes gyakorlatot mutattak be. Ezek után polgármesterünk alkalmi beszédben buzdította őket a további kitartásra és egyszerűsége. Következett rá egy közösen elköltött villásreggeli a felső sörházban.

* **Öngyilkossági kísérletet** követett el a „Wilhelm” nevű gőzös egy hajóslegénye abban a perczben, mikor a hajó megindult a parttól. Szándékát két izben megakadályozták.

* **Hajóközlekedés** A t. cz. közönség értesítettik, hogy a Belgrád-Zimony és Pancsova közt közlekedő helyi gőzös nyári menetrendének egyéb szabványai érvényben maradván, — ezen-től délután nem 6 hanem 4 órakor indul a hajó Zimonyba.

Postai bélyegjegyek eddigelé csakis a helybeli m. kir. postahivatalnál (főtér) kaphatók. Tekintve azon körülményt, hogy városunk terjedelme 18000 főnyi lakosságához képest igen nagyok mondható, valóban rég érzett hiányt pótolna a helyi postahivatal, ha legalább még két helyen, az alsó és a felső városban bélyegjegyeket árulnának. Más városokban, hol a forgalom nem is oly élénk, mint minálunk, legalább 3 helyen árulnának a jegyek: szinte joggal megkívánhatnók, hogy lakosságunk méltányos igényei mi előbb kielégítenek.

VIDÉKRŐL.

Ötven éves tanítói jubileum. Lajosfalva községnek, mint lapunknak írják, f. évi június 26-án emlékezetes napja volt. Ekkor ünnepelte érdemében öszült tanítója Belitska Pál, ki 1879. óta hivatalbeli ügybuzgóságának megérdemelt jutalmául ezüst koronás érdemkeresztet visel. Ötven éves tanítói jubileumát. Az ünnepély, melynek fényét nagyban emelte azon körülmény, hogy épen vizsga napra esett, az egyházi s községi előjáróság által rendezett, sok lelkes pohárköszöntő fűszerezte közebéddel végződött. Az ünnepelt most 73 éves s ép egészségnek örvend.

Fehértemplomi levelezőnk írja, hogy az ottani állami leányiskola július 1-én az iskolai évet fényes ünnepiességgel zárta be. — A „Társas kör” helyiségében szavalatokkal, tableaukkal és egy gyermekszínmű előadásával egybekötött tombola estét rendezett. Együttal pedig gyűjtés eszközöltetett a fehértemplomi szeretetház javára, miután a tombola jövedelme szegény tanulóknak iskolai eszközökkel való ellátására volt szánva. Mind a jövedelmi szegény tanuló, mind a felállítandó szeretetház tekintélyes összeghez jutott ez ünnep által, melynek szellemi sikere is kitünő volt.

I R O D A L O M.

Hunyadi János Kacsics András könyvében.

Ily című értekezés jelent meg a zombori állami főgymnasium ez idei értesítőjében az intézet igazgatójának, Radics Györgynek tollából. Nemzeti történetünk e fényes alakja, Hunyadi János, aki Szibinyáni Jank néven a délszlávok népdalaiban oly előkelő helyet foglal el, az 1690-ben született és 1760-ban elhalt Kacsics András nevű ferenczrendi szerzetes dalgyűjteményében is mint bosnyák törzsek hatalmas védelmezője szerepel. Kacsics könyvének czime: „Razgovor ugodni naroda slovinškoga.” Kacsics tollából 4 dal van benne. Az elsőnek (628 sor) czime magyarul: Dal Szibinyáninnak nevezett Jankó vajdáról, ki ugyanazon időben vezérkedik, a mikor Skenderbegnek nevezett Kasztriotics György. Kivéve különböző történelmi dalból. A második dalban Hunyadinak szerencsétlen rigomézei esatája adatik elő. Az egész dal 152 sor. A harmadikban (96 sor) Jankó segítséget visz Brankovicsnak. A negyedik dalnak czime: Negyedik dal Jankó vajdáról és Kapisztrán Jánosról, amint megverik Murad fiát Mehmed szultánt Belgrád alatt 1456-ban. Radics úr igen nagy szolgálatot tett mind irodalmi ismeretünknek (mert hisz Hunyadi-Szibinyáni számos költői és prózai feldolgozásnak volt már a tárgya), mind

történelmi tudásunknak, hogy ez érdekes dalok tartalmát közölte. A magyar és délszláv történelemnek számos érintkezési pontja van, melyek még nincsenek kiderítve. Ezeknek ismertetése (különösen a költészeti maradványokat értjük) igen, igen nagy hasznára válik tudományos és irodalmi kutatásainknak. Radics után közöljük egyik „Dal Jankó vajdáról” című költemény magyar fordítását:

Mikor nősült Szibinyánin Jankó,
Ő bejára sok várost, sok földet:
Híres Bosnyát, és Heregovinát.
Dalmáciát, Likkát és Karbávát,
S nem találta magához való nőt
Csak Temesvárt a szép Ágnes lánykát.
Azt megkérte és el is jegyezte,
S egészségben visszatéren onnan.
Kis időköz mulhatott el erre,
Ipja ura ilyen levelet küld:
Szedjed Jankó, lakodalmi néped,
Szedjed és jöjj gyorsan jegyesedért:
De ne hozd el Székely kis ösédet,
Mondják: borban házsártos szok lenni.

Mikor Jankó a levelet vette,
Meghallgatta híven ő ipáját;
Násznapéval jegyeséért indul,
Székely öcsését nem híván meg arra.
Székelynek az anyja mondogatja:
Mit szólnak édes kedves fiam,
Hogy a nászra nem hívtál nagybátyád?
Ez a dolog nem kis esoda léssen;
Félek tőle: a fejét bolondul
Elveszít, mert rá ipja mérges.
Nyergeljed hát a legjobb lovad,
Legjobbikat, mely van istállóban,
Ölts magadra bolgár öltözéket,
Násznap után kora reggel indulj,
Ha Jankónak szüksége leszen rád,
Hogy ott lehess segédkezni nyújtani.

Midőn Székely anyját megértette:
Talpra ugrott rögtön nagy vitézzül,
S megnyergelte a jó harci ménét,
Bolgár ruhát öltött fel magára,
Násznap után kora reggel indul,
Hogy senkiscm ismerhesse őt meg.
Midőn értek a jegyes lakához
Lejövének a szolgálk előbök,
Átvevék a lovuk s fegyverzetük,
De Székelyre egyikök sem nézett:
A násznepet a lakba vezették
És ott szépen meg is vendégelték;
A bolgárra de senki sem nézett.
Hídeg kövön künn hagyták őt ülni.
De a midőn már jól beboroztak,
Ip a vőnek javasol játékokot.
Almát hoznak kopjára feltűzve.
Ipja így kezd Jankóhoz beszélni:
Lódd le Jankó kopjáról az almát,
Mert ha te azt mostan meg nem tészed,
Mem mégy innen, nem viszed el földet.
S lakodba te nem viszed el lányom.

Mikor Jankó ipját megértette,
Kezeivel terdét ütögette:
Oh jaj nekem kedves öcsém Székely,
Bolondul itt fejemet veszitem!

Hallotta ezt a fekete bolgár
És lassudan Jankónak ezt mondta:
Mit se rettegj Szibinyánin Jankó,
Lenyilazom kopjáról az almát —
És csak hamar jó lovára ugrott.
Neki vágat mint a szürke sólyom,
Lenyilazza kopjáról az almát,
És kimenté Jankót a nagy bajból.
Majd egy másik játékot megkezdnek:
Kivezetnek kilenc legjobb lovat.
Most Jankónak ezt mondja az ipja:
Ugorj által ezt a kilenc lovat.
Ha nem ugrod által őket, Jankó,
Nem mégy innen s nem viszed el a lányt.
Jankónak a bolgár ismét sugja:
Mit se busulj ifju házias Jankó,
Itt is leszek segítségül néked.
S neki röpül a miként a fecske,
És átugrik kilenc legjobb lovat,
S tizediknek a nyergébe roppan.
A harmadik játékot megkezdik:
Kilenc leányt vezetnek elő most,
Jankónak az ipja ekkor így szól:
Ezek közül ha meg nem ismered,
Melyik az én szerelmes leányom,
Nem mégy innen s nem viszed el a lányt el.
Jankó neki búsul mostan nagyon,
De azt mondja a fekete bolgár:
Oh ne busulj Jankó, vőlegény te,
Megismerem menyasszonyod rögtön.
Levetette a bolgár ruháját,
— Villog Székely mint a ragyogó nap —
És leveti biborszín dolmányát,
Lányok elé teríti azt széjjel
És gyűrűket szinaranyból szór rá.
A lányokhoz most így szól a Székely:
Szedd a gyűrűt szinaranyból valót,
Angyom nekem, Jankónak jegyese.
Mert netán, ha más fog hozzá nyulni,

Annak karját könyékig levágom.
Egy leányka sem mert hozzá nyulni,
De igen is Jankónak mátkája.
Összeszedi az arany gyűrűket
És rakja mind fehér ujjaira.
Fogja kézen most Székely a lánykát
És vezeti őt Jankó vajdához:
Itt van bátyám a szépséges lányka,
Te szerelmed, nekem pedig ángyom!
Az örömtől Jankó sírni kezdett,
És lassudan sugdosá Székelynek:
Nagybácsinak jaj az öcsese nélkül
S jaj az öcsesnek a nagybátyja nélkül!
Majd e közben megindul a násznép,
Ágnes lánykát szépen elvezették.
Dalolgatnak, lovat táncoltatnak.
Igy volt hajdan, emlegetik most is.

Felelős szerkesztő: **Wigand János.**

Főmunkatárs: **Dr. Fináczy Ernő.**

Kiadótulajdonosok:

Wigand János és a „Beck & Koszanics” cég.

HIRDETÉSEK.

5880 sám.

tkvi. 1883.

Árverési hirdetmény.

A pancsovai kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Spiesz Szilárd pancsovai lakos végrehajtónak Grucics Sossana végrehajtást szenvedő elleni 200 frt. tőke követelés és 30 frt. hátrálékos kamatai ennek 1882 évi november 1-től számított 6% kamatai és költségek iránti végrehajtási ügyében a pancsovai kir. törvényszék (a kir. járásbíró) területén lévő a pancsovai 388 sz. a. telekjegyzőkönyvben fekvő a A + 1 sor sz. foglalt ingatlanra 1. 634 sz: ház 348 sz. a és udvar 173 □ öltre az árverést 1715 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1883 évi **September hó 24-ik napján délelőtt 10 órakor** a pancsovai kir. törvényszéki telekkönyvi irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladati fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10% át vagy is száz hatvan egy forintot készpénzben, vagy az 1881 LX t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi november hó 3333 sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8 §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170-§ a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényét átszolgáltatni.

Kelt Pancsován. 1883 évi május hó 15 napján. A pancsovai kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.

Mihajlovics
jegyző.

1054 sz.

P. 1883.

Árverési hirdetmény

Mely szerint közhírré tétetik, hogy a Csákovai közalap. uradalom végrehajtató javára Kanazir Ljuba és Kriszta és Gyurgyevits Milannál Mosorinban végrehajtást szenvedők tulajdonaként lefoglalt 150 drb. birkából álló ingóság 1883 évi **Július hó 16-án d. e. 8 órakor** Mosorin községe házában készpénz fizetése mellett bíróilag el fog árvereztetni.

Kir. Járásbíró

Titel, 1883 évi Junius hó 20-án.

Szabó.
járásbíró.